

עפ"א 11950/05/18 - עירית תל-אביב-יפו נגד פליקס פרגר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 11950-05-18 עירית תל-אביב-יפו נ' פרגר

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערכת עירית תל-אביב-יפו
ע"י ב"כ עו"ד אתי לוי
נגד פליקס פרגר
משיב ע"י ב"כ עו"ד אלכסנדר כהן

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופטת י. אונגר ביטון) מיום 20.3.18 לפיה נעתר בית משפט קמא לבקשת המשיב והתיר לו להשפט באיחור.

הרקע

ביום 20.2.18 הגיש המשיב לבית משפט קמא בקשה להשפט באיחור, בגין שני דו"חות שנרשמו לחובתו לפני כ- 13 שנים.

מדובר בדו"חות בנוגע לפתיחת בית עסק/מועדון מעבר לשעות הקבועות בחוק, עבירה לפי סעיף 3 לחוק העזר לתל אביב יפו (פתיחתן וסגירתן של חנויות) התש"ם-1980 (להלן: "החוק").

בבקשתו דן ציין ב"כ המשיב כי לפני כחודש קיבל המשיב מכתב מעיריית רמת גן לגבי קנס חניה לכלי רכב וכאשר ניגש למשרד ב"כ העירייה נמסר לו מכתב הדרישה.

בית משפט קמא דחה את הבקשה בנימוק כי הבקשה איננה ברורה ולא ברור מהן העילות בגין הוגשה הבקשה במועד שהוגשה בשיהוי רב.

כחודש לאחר מתן ההחלטה דן ביום 18.3.18 פנה המשיב פעם נוספת לבית משפט קמא בבקשה שכותרתה "תגובה לתגובה" וציין כי לא קיבל מעולם את הדו"חות נשוא הדין.

בית משפט קמא קיבל את הבקשה השניה ללא תגובה נוספת של המערערת וקבע כי טענתו של המשיב לפיה נודע לו

על הדוחות הללו רק לאחרונה מקבלת משנה תוקף מהטעם שהמערערת למרות שהתייחסה בתגובתה לאירועים עובדתיים המלמדים על ידיעת המשיב לא צירפה כל הוכחות לנטען. החלטה זו הינה נשוא הערעור שבפני.

להלן בתמצית טיעוני ב"כ המערערת;

1. החלטת בית משפט קמא נגועה הן בפגם פרוצדורלי והן בפגם מהותי. לאחר מתן ההחלטה הראשונה מיום 20.2.18 לפיה נדחתה בקשת המשיב, בית משפט קמא לא היה מוסמך ליתן החלטה נוספת הפוכה והיה עליו להפנות את המשיב לערכאת הערעור. מאחר ובית משפט קמא קבע בהחלטתו השניה כי הועלו טענות עובדתיות חדשות היה עליו לבקש את תגובת המערערת לטענות הללו, והוא לא עשה כן.
2. טענות המשיב לפיהן לא ידע על קיומם של הדוחות הועלו לראשונה ב"תגובה לתגובה" ולא צוינו בבקשה להשפט באיחור ולכן לא היתה למערערת הזדמנות לצרף אסמכתאות בעניין. זאת ועוד, אף לא קיימת חובה בהתאם לחוק לשמור דו"חות במשך 13 שנים.
3. בית משפט קמא לא ציין מהם הנימוקים שירשמו בגינם קיבל בבקשה להשפט בשיהוי כה רב. המשיב העלה טענה סתמית לחלוטין לפיה לא ידע על הדוחות הללו, מקצה שיפורים לבקשתו הראשונה, בה כלל לא הועלתה טענה זו.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את ב"כ הצדדים ועיינתי במסמכים שבתיק בית משפט קמא שוכנעתי כי דין הערעור להתקבל.

בבקשה הראשונה להשפט באיחור מיום 20.2.18 צוין משום מה כי המשיב קיבל לפני כחודש מכתב מב"כ עיריית רמת גן בנוגע לקנס חניה. לא ברור כלל מה הקשר בין הקנס נשוא הדיון שאיננו קנס חניה לבין הקנס בעניין החניה.

זאת ועוד, מדובר בבקשה דן בעיריית רמת גן ולא במערערת. בקשה זו נדחתה על ידי בית משפט קמא לאחר קבלת תגובה, מהטעם שאיננה ברורה. ב"כ המערערת הגישה תגובתה וגם תגובתה מתייחסת לאותה בקשה בלתי ברורה, אם לא לומר שגויה, ובה צוין כי הדוחות נמסרו ביד למשיב במועד ביקורי הפקח במועדון לפני כ- 13 שנים. עוד פורט בתגובה דן פעולות גביה שבוצעו במהלך השנים, עיקולי צידי ג' בבנקים ובבית המשיב ונטען כי יש לדחות את הבקשה מחמת שיהוי.

כאמור, בהמשך, כחודש לאחר מתן ההחלטה הראשונה על ידי בית משפט קמא, הוגשה בקשה נוספת בעניין, שכותרתה **"תגובה לתגובה"**. לא התבקשה כלל רשות בית משפט קמא להגיש תגובה לתגובת המערערת וזאת הוגשה כאמור לאחר שניתנה ההחלטה הראשונה. במהותה ה**"תגובה לתגובה"** הינה בקשה חדשה להשפט באיחור, לאחר שהבקשה הראשונה נדחתה על ידי בית משפט קמא. בבקשה זו הועלו טענות עובדתיות נוספות שלא הוזכרו כלל בבקשה הראשונה. תוארה השתלשלות הליכים ארוכה בין הצדדים בנוגע לתשלומי ארנונה ואף צורפה תשובת המערערת למכתב המשיב לגבי בירור חובותיו ובתשובה זו נטען כי החוב נשוא הדיון איננו מופיע.

למרות שבית משפט קמא ציין בהחלטתו השניה כי: **"לא ברור כיצד קשורים הדברים בתגובה לתגובת המאשימה, אל הדברים שנאמרו בתגובה"**. הסתפק בית משפט קמא בטיעוני המשיב וקיבל את בקשתו להשפט באיחור. יודגש כי המערערת לא התבקשה כלל על ידי בית משפט קמא להגיש את תגובתה לבקשה החדשה למרות שכאמור הועלו בה טענות עובדתיות שלא הוזכרו בבקשה הראשונה ועל כן אף לא צרפה מסמכים לתגובה הראשונה המצביעים בין היתר על ההליכים שננקטו לגבי המשיב בנוגע לדוחות נשוא הדיון. המערערת לא ידעה כלל כי המשיב טוען שמדובר בהליכים לגביית חובות אחרים ולא החוב נשוא הדיון.

אין ספק כי גם אם ביקש בית משפט קמא לדון פעם נוספת בבקשת המשיב להשפט באיחור מנימוקיו, למרות שנתן כבר החלטה בעניין, היה עליו, לכל הפחות, לבקש את תגובת המערערת לבקשה השניה ולאפשר לה להתייחס לטענותיו העובדתיות הנוספות של המשיב ואף לצרף אסמכתאות. בנסיבות אלה לא ניתן היה לקבל את בקשת המשיב לאחר שנדחתה, קודם לכן, ללא קבלת תגובת המערערת.

יודגש, כי הנטל מוטל על המשיב להוכיח כי נודע לו על קיומם של הדו"חות נשוא הדיון רק לאחרונה, למרות שהדוחות הללו ניתנו לפני כ- 13 שנים, ולא על המערערת.

מה גם שבמערכת הממוחשבת של המערערת צויין כי הדו"חות הללו נמסרו למשיב ביד על ידי הפקח במועדי הביקורת שנערכו במועדון.

זאת ועוד, מאחר ומדובר בדוחות שהפכו לחלוטים לפני שנים רבות, בית משפט קמא רשאי היה לבטלם בהתאם להוראות סעיף 230 לחסד"פ, רק מנימוקים מיוחדים שירשמו ולהורות על קיום משפט. דהיינו, יש צורך בנימוקים מיוחדים וכבדי משקל ובית משפט קמא לא ציין נימוקים כאלה בהחלטתו.

בנסיבות הללו, אני מקבלת את הערעור ומבטלת את החלטתו של בית משפט קמא מיום 20.3.18.

הדיון יוחזר לבית משפט קמא אשר יקבל את תגובת המערערת לבקשתו של המשיב המכונה **"תגובה לתגובה"**, ישקול בשנית את העניין בהתחשב גם בתגובת המערערת ולאחר מכן יתן החלטה מנומקת.

ניתן היום, כ"ט תשרי תשע"ט, 08 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.